

Arrest

nr. 119 580 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) neemt op 29 april 2013 een beslissing waarbij de bovenstaande aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 14 mei 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

M(...), R(...)

geboren te Khasavyurt op (...)

+ partner :

A(...) D(...)

geboren te Khasav-Yurt op (...)

+ kinderen :

M(...) S(...)

M(...) A(...)

M(...) M(...)

M(...) S(...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene, M(...) S(...), lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)¹

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

2.1 Het verzoekschrift maakt, naast de hier opgesomde partijen, ook melding van de verzoekers M(...) S(...), M(...) A(...), M(...) M(...) en M(...) Sa(...).

Bij beschikking van 2 september 2013 werd het bedrag van het rolrecht bepaald op "175 euro x 4 verzoekers = 700 euro". In diezelfde beschikking werden de verzoekers erop attent gemaakt dat luidens artikel 39/68-1, § 5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet de betaling moet worden verricht binnen de termijn van acht dagen ingaand op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en dat, indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, het beroep niet op de rol wordt geplaatst.

Aangezien het door de hoger genoemde verzoekers verschuldigde rolrecht niet werd betaald, wordt het beroep in zoverre het door M(...) S(...), M(...) A(...), M(...) M(...) en M(...) Sa(...) werd ingediend, niet op de rol geschreven.

2.2 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van "de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht".

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing motiveert als volgt:

"Uit het medisch advies van de arts- adviseur dd. 24.04.2013 (...) blijkt kennelijk niet dat betrokkene, M(...) S(...), lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (...)"

Dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt:

"Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 31/1/2013 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven, de fysieke integriteit of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Het betreft hier een eenmalige depressieve episode, er waren geen recente hospitalisaties".

Het dient inderdaad benadrukt te worden dat deze aandoeningen zeer ernstig zijn en dat de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken, en diens arts-adviseur, feitelijk niet klopt.

Inderdaad staat in het standaard medisch getuigschrift vermeld onder rubriek 'Interventie/Hospitalisatie (Frequentie?) Datum van laatste opname?):

"In april direct opgestart. Mede door suïcidale (...) voorrang gekregen voor individuele begeleiding naast een gespreide kinderpsychiatrische opvolging."

De stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken, en van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat uit het standaard medisch getuigschrift niet mag blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven, fysieke integriteit, of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling, komt dus geenszins overeen met de werkelijkheid, waardoor er een manifeste schending is van de motiveringsplicht.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk op de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.3 De verzoekers verwijzen in de uiteenzetting met betrekking tot de motiveringsplicht naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wet houdt een formele motiveringsplicht in en voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing leert dat daarin op afdoende wijze de motieven zijn opgenomen die de verzoekers in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekers maken in elk geval niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt in tegendeel dat de verzoekers bekend zijn met de motieven van de bestreden beslissing en dat zij er in slagen om tegen deze motieven een inhoudelijke kritiek te laten gelden. De kritiek van de verzoekers behelst dan ook de materiële motiveringsplicht en niet de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, in het kader van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.4 Waar de verzoekers stellen dat de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer feitelijk niet kloppen en dat er een manifeste schending is van de motiveringsplicht, doelen zij op een schending van de materiële motiveringsplicht. Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 24 april 2013, in toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de in de aanvraag genoemde aandoening. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoekers onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies moet derhalve geacht worden integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing en luidt *in casu* als volgt:

“NAAM : M(...), S(...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Khasavyurt op (...)

adres: (...)

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.04.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 31/1/2013 mag niet blijken blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven, de fysieke integriteit of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Het betreft hier een eenmalige depressieve episode, er waren geen recente hospitalisaties.

Betrokkene is voldoende vertrouwd met zijn aandoening en de dagdagelijkse behandeling ervan opdat deze geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, bijgevolg is er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch een risico op vroegtijdig overlijden.

Geen enkel objectief bewijs wordt voorgelegd dat betrokkene niet zou kunnen reizen of dat hij totaal afhankelijk is van derden.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, nu de ambtenaar-geneesheer in bovenstaand advies heeft vastgesteld dat de aandoening van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk.

De verzoekers zijn het niet eens met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer en verwijzen naar hetgeen in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift vermeld wordt onder de rubriek ‘Interventie/Hospitalisatie (Frequentie?) Datum van laatste opname?’. Uit het administratief dossier blijkt dat onder deze rubriek in het standaard medisch getuigschrift d.d. 31 januari 2013 inderdaad het

volgende wordt vermeld door de behandelend geneesheer: *"In april direct opgestart. Mede door suïcidale ideatie voorrang gekregen voor individuele begeleiding naast een gespreide kinderpsychiatrische opvolging"*.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het door de verzoekers voorgelegde standaard medisch getuigschrift in rekening heeft genomen. De ambtenaar-geneesheer preciseert dat *"Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 31/1/2013 mag niet blijken blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven, de fysieke integriteit of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Het betreft hier een eenmalige depressieve episode, er waren geen recente hospitalisaties. Betrokkene is voldoende vertrouwd met zijn aandoening en de dagdagelijkse behandeling ervan opdat deze geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, bijgevolg is er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch een risico op vroegtijdig overlijden. Geen enkel objectief bewijs wordt voorgelegd dat betrokkene niet zou kunnen reizen of dat hij totaal afhankelijk is van derden."* en concludeert tot slot het volgende: *"Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."*

De ambtenaar-geneesheer heeft op vraag van de gemachtigde van de staatssecretaris aldus duidelijk een advies verstrekt op grond van de door de verzoekers bijgebrachte medische gegevens. De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de bestreden beslissing geen enkel antwoord biedt op de wezenlijke problematiek van de verzoeker.

Waar de verzoekers slechts verwijzen naar één welbepaalde rubriek van het standaard medisch getuigschrift, wijst de Raad er op dat zij met dergelijke loutere verwijzing nog niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer met miskennis van de elementen van het dossier of in kennelijke onredelijkheid zou hebben besloten dat uit het geheel van het standaard medisch getuigschrift niet mag blijken dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven, de fysieke integriteit of die aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling.

De Raad wijst er op dat het standaard medisch getuigschrift d.d. 31 januari 2013 eveneens de volgende vermeldingen bevat, die het oordeel van de ambtenaar-geneesheer genoegzaam onderbouwen: *"Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend: Depressie eenmalige episode (geënt op de forse problemen binnen de primaire steungroep) met melancholische (vitale) kenmerken."* Tevens wordt op de vraag naar de medicamenteuze behandeling geantwoord dat er op 30 april 2012 een kinderpsychiatrische screening was doch dat er *"op dit moment"* geen medicatie werd opgestart. Er wordt tevens gesteld dat de voorziene duur van de behandeling nog te bepalen is, dat er vooruitgang wordt gezien, maar dat er toch nog veel nachtmerries zijn rond hetgeen zich heeft afgespeeld.

De passage waarnaar de verzoekers thans verwijzen, handelt over de interventie en verwijst aldus naar de screening van 30 april 2012 waarbij er voorrang werd verkregen voor een individuele begeleiding naast een gespreide kinderpsychiatrische opvolging. Deze vermelding doet geen afbreuk aan het feit dat de behandelend geneesheer in het standaard medisch getuigschrift slechts een eenmalige depressieve episode heeft gediagnosticeerd. Door enkel naar de genoemde interventie te verwijzen, weerleggen de verzoekers het oordeel van de ambtenaar-geneesheer bijgevolg niet. De vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat er slechts sprake is van een eenmalige depressieve episode en dat er geen recente hospitalisaties waren, stroken met de inhoud van het door de verzoekers voorgelegde standaard medisch getuigschrift en de verzoekers maken geenszins aannemelijk dat het op basis van deze vaststellingen kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat er geen ziekte voorligt die een directe bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een ziekte die een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers met hun betoog niet concreet aannemelijk maken dat het oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk zou zijn of zou zijn tot stand gekomen met miskennis van de beschikbare feitelijke gegevens. De verzoekers geven weliswaar te kennen niet akkoord te gaan met de analyse van de voorgelegde medische problematiek zoals die werd verricht door de ambtenaar-geneesheer, doch zij tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op

grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt.

In de mate de verzoekers met hun betoog dat de aandoeningen zeer ernstig zijn aan de Raad zouden verzoeken om zich uit te spreken over de strekking van het bij de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift en zij hierbij om een *'herbeoordeling'* vragen van de door hen ingediende verblijfsaanvraag, dient te worden opgemerkt de Raad als annulatierechter niet bevoegd is om de aanvraag van de verzoekers in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw te gaan beoordelen. In het raam van de annulatieprocedure kan de Raad zijn beoordeling immers niet in de plaats stellen van de beoordeling van de verweerder of de ambtenaar-geneesheer. De Raad beschikt ter zake enkel over een marginale toetsingsbevoegdheid en *in casu* kan hij enkel vaststellen dat de verzoekers niet aantonen dat inzake hun aanvraag op een kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de voorliggende gegevens zou zijn geoordeeld dat deze aanvraag onontvankelijk is nu de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar de verzoekers louter beweren dat de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd heeft naar hun situatie, maken zij niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze genomen is.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

4.6 Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE